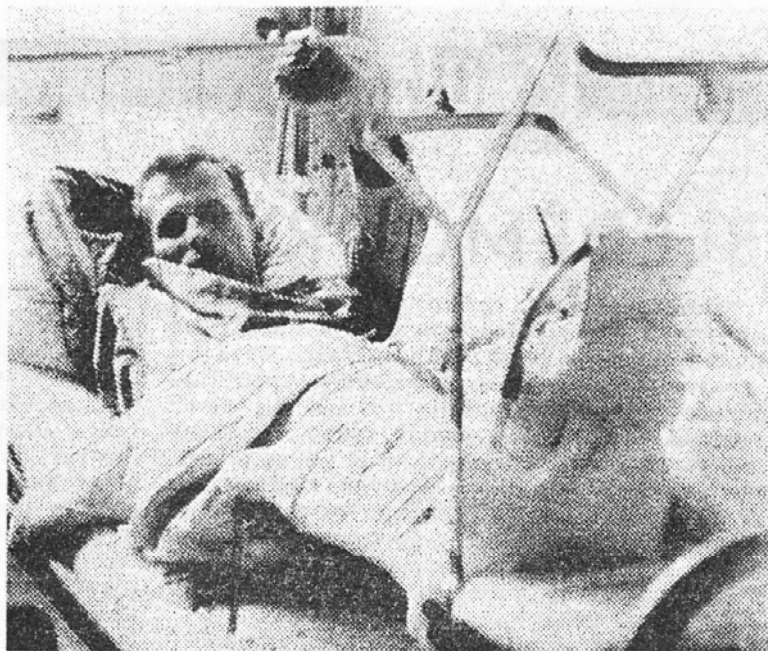


Průběh 4.6.66



Barberina zhatila plány

Aby nevítky rhytečně dohady. Jedná se o skálu v Příhrazích na Turnovsku. A rušivé zasláha do plánů známému severočeskému horolezci, zasloužilému mistru sportu Radovanu Kuchařovi z Liberce. O dovolené měl namířeno spolu s mistrem sportu Kopalem do Alp, ale nebude z toho nic. Vysvětlení je snadné. Radovan Kuchař leží na Bulovce v Praze s komplikovanou zlomeninou nohy. Ale vezměme to pěkně po pořádku.

Když jsme se na Bulovce ve vrátnici ptali, kde Kuchaře najdeme, odkázali nás na příjmací kancelář. Zde se sportem zřejmě příliš nezabývají, protože kroutili hlavou, že v záznamní knize takové jméno nemají. Karla Kuchaře ano, ale Radovana ne. Trvali jsme na svém, že zde musí být. „Vždyť jej sem převezli asi před týdnem z Turnova“, dodali jsme informovaně. „Proč by nám jej vozili z Turnova, cožpak tam není nemocnice“, divila se starší paní na druhé straně přepážky. „Nemocnice tam je také“, my na to, „ale on má nějakou vážnější zlomeninu nohy.“ To přimělo paní, že se znovu podívala do tlusté knihy a přece jen tam jméno námi hledaného sportovce objevila. Byli jsme informováni, že leží na chirurgii s tam ať se zeptáme.

Vyhráno ale nebylo. „Ano, Radovan Kuchař zde leží, ale dnes není návštěvní den!“ zněla striktní slova sestry v ambulanci, které jsme se dotazovali, kde najdeme Radovana Kuchaře? Byli jsme na to připraveni a hned jsme se vytasili pádným argumentem. „Sestřičko, my jsme přišli z daleka a jsme od novin. Nešlo by to nějak udělat?“ „To byste museli mít svolení pana primáře.“ dostali jsme odpověď. „My ho tedy o ně požádáme, kde ho najdeme?“ „To já nevím, najděte si ho.“ zněla odpověď. Primáře jsme ke smůle nebo možná ke štěstí nenašli, ale zato nám pomohla náhoda. Jeden celkem nenápadný pacient, zřejmě

zájemce o sportovní dění, ve kterém jsme se dali do hovoru, nám prozradil, že Radovan Kuchař leží v pokoji č. 205 ve druhém poschodí. Ošetřující sestra měla pro nás porozumění.

Pobledlý, pohublý a ještě vážněji než řindy vyhlížející Radovan Kuchař nás uvítal slavy. „Zkouším tu jak pes.“ Vrtali mi kosti, podkovou stáhli praskliny a teď čekám až mi to dají do sádry. Zatím se nemohu z postele ani hnout. Pak už to snad bude lepší.“ Po malé odměce pokračoval: „V sádře budu mít nohu asi 3 až 12 neděl. Ale to už s ní budu jistě doma. Pak budu musít dlouho rozvíčovat. Budu chodit na houby.“ To řekl ironicky, ale zároveň i smutně. A ještě smutněji znělo jeho postěžování: „To se mi tak hodilo teď před sezónou!“

Zavedli jsme řeč na to, jak jsme se k němu do chirurgického pavilónu dostávali. „Mimo návštěvní den, sem neradi někoho pouštějí.“ řekl nám. „Nedávno si musel pomoci iž i vl. Procházka, který mě přišel rovněž navštívit. Ve vrátnici řekl, že jde navštívit a potěšit kamaráda, kterému uřizl obě nohy.“ Vyprávění sklouzlo znovu k horolezectví. Jak se li to stalo? — Na závěr srazu mladých horolezců v Příhrazích jsem spolu s Valerianem Karoškem z Prahy, je to sechař, jistě ho znáte, slézal Barberinu. Docela na vršku se se mnou ulomila brana. Při pádu asi z 15 metrů jsem varazil mohou o římsu skály. Valerian, který mě jistil, mě na laně udržel. Ještě to dobře dopadlo. Je to můj první vážný úraz. S tím se musí v našem sportu počítat. Zprvu se nezdálo, že zranění nějak vážné. Ale pak se ukázalo, že si poležím. Zde na Bulovce se mne ujal MUDr. Mach.

Ještě dlouho jsme si s Kuchařem o všem možném povídali. Potěšil nás jeho zájem a novinky v severočeském sportu a hlavně pak ujištění, že se po uzdravení opět k horolezectví vrátí. Sestra, která přišla dávat pacientům injekce nám připomněla, že zde jsme vlastně ilegálně a že bychom tedy měli už jít. „Pozdravujte všechny známé“, řekl nám na rozloučenou. A tak to tedy činíme touto cestou.